

نقض حقوق بشر و انقراض بشریت

ازآنجاکه بایسته است تا آدمی، به‌عنوان آخرین راهکار، ناگزیر از شوریدن علیه پیدادگری و ستکباری نباشد و به پاسداری حقوق بشر از راه حاکمیت قانون همت گمارد. ازآنجاکه بایسته است تا روابط دوستانه بین ملت‌ها گسترش یابد. ازآنجاکه مردمان «ملل متحد» در «منشور»، اعتقاد خود به اساسی‌ترین حقوق انسان‌ها، در حرمت و ارزش نهادن به شخص انسان را نشان داده و در حقوق برابر زن و مرد هم‌پیمان شده‌اند و مصمم به ارتقای توسعه اجتماعی و بهبود وضعیت زندگی در فضای آزادترند. ازآنجاکه کشورهای عضو، در همیاری با «ملل متحد» خود را متعهد به دستیابی به سطح بالاتری از حرمت جهانی برای حقوق بشر و آزادی‌های زیربنایی و دیده‌بانی آن کرده‌اند. ازآنجاکه فهم مشترک از چنین حقوق و آزادی‌هایی از اهم امور برای درک کامل چنین تعهدی است؛ بنابراین هم‌اکنون، «مجمع عمومی» این «اعلامیه جهانی حقوق بشر» را به‌عنوان یک آرمان مشترک و دستاورد همه ملل و ممالک اعلام می‌کند…»؛ با تدقیق در این مقدمه فاخر و توجه به عبارات مندرج در ۳۰ ماده این اعلامیه، شاید بتوان این‌گونه نتیجه گرفت که ریشه همه حقوق و آزادی‌هایی که در این منشور مورد توجه و تأکید قرار گرفته، بر دگردیستی و پرهیز از اعمال خشونت است. به دیگر سخن، نقض حقوق بشر نتایجی دارد که بی‌شک در بلندمدت به بروز رفتارهای خشونت‌طلبانه و فسادآمیز انسان و در نتیجه تسریع فرایند انقراض نوع بشر خواهد انجامید؛ از این منظر ضرورت توجه و تأکید بر حقوق و آزادی‌های فردی و اجتماعی انسان‌ها و مهم‌تر از آن، ترویج رفتارهای نوام با محبت و انسانیت برای بقای جامعه انسانی بیش ازپیش نمایان می‌شود. بدون ورود به ایسن مبحث که برخورداری از محیط زیست سالم از مصادیق منافع جمعی است و با حق انسان – که در اصل یک امر فردی است – فراهم نمی‌شود و ای‌بسا اصرار بر حق افراد در تعارض با منافع عمومی بوده و در عمل به تخریب محیط زیست انجامیده است و از قضا شاید ترویج فرهنگ حقوق بشر، خود یکی از علل اصلی وضعیت کنونی جهان امروز ما باشد و به قول برخی از صاحب‌نظران و اندیشمندان «فضایل اخلاقی و درک بقا در چارچوب منفعت همگان از کمبودهای ماست که فرهنگ حقوق بشر کمکی به آن نمی‌کند»؛ ضمن اقرار و اتراف بر این مهم که دنیای امروز ما بیش از هر چیزی نیازمند ترویج و استقرار قواعد اخلاقی است تا قواعد حقوقی و توجه به مفاهیم «اخلاق» و «منفعت عمومی» متأسفانه مغفول مانده و جای آن حق انسانی نشسته که عموماً از ایسن حق به شیوه‌ای ضداخلاقی و ضد طبیعت استفاده می‌شود؛ بااین حال این جانب باور دارم که نقض حقوق بشر به منزله یکی از رفتارهای تهدیدکننده نوع بشر و در راستای انقراض آدمی خواهد بود.

«ابهام» کلیدواژه بودجه ۹۸

پروژه عظیم اقتصادی «هدفندی یارانه‌ها» که این روزها وارد نهمین سال اجرای آن شده‌ایم (۲۷ آذر ۸۹) به‌عنوان مهم‌ترین پروژه اقتصادی شاید تاریخ ایران که قرار بود قایق نجات اقتصاد باشد و کشور را به ساحل سلامت برساند، اکنون به ضد خود تبدیل شده و بلای جان اقتصاد و توسعه کشور شده است. کشتی به‌کل‌نشسته‌ای که حرکت آن در همین مسیر و در چارچوب‌های فعلی جز نابودی منابع نتیجه‌ای در بر ندارد. مجروحی که به‌شدت در حال خون‌ریزی است و پزشک به جای ترمیم جراحات، تنها نظارفرم است و میزان خون‌ریزی را محاسبه و مرگ بیمار را انتظار می‌کشد. سؤال این است که با توجه به اینکه وقتی همه مسئولان کشور اعتراف دارند که این‌گونه توزیع یارانه‌ها، مصرف بی‌رویه سوخت و وابستگی به انرژی را شدت بخشیده و به کسری بودجه دولت و کاهش منابع برای طرح‌های عمرانی و سرمایه‌گذاری‌ها منجر شده است، اصرار بر تکرار اشتباهات در قالب ردیف‌های بودجه چه توجیه و منطقی دارد؟! چرا نباید شجاعانه اشتباه را پذیرفت و به جای تکرار و توهم انتظار نتایجی به غیر نتایج وخیم به‌بارآمده تاکنون، مسیر اصلاح، هم آن‌هم اصلاحی اساسی و ریشه‌ای را در پیش گرفت؟! ظاهراً اعتقاد دولت آن است که هزینه سیاسی اصلاح این مسیر و واقعی‌کردن قیمت سوخت و حذف یارانه‌بگیران غیرمستحق از هزینه سیاسی تاووم وضعیت فعلی، بیشتر است؛ به‌رحال واقعیت آن است که پروژه عظیم اقتصادی «هدفندی یارانه‌ها» که با هدف باز و رقابتی شدن نهاد اقتصاد صورت گرفت تا اقتصاد را از شر انواع ناکارآمدی‌ها و عدم بهره‌وری‌ها و حیف‌رویی‌نمای منافع نجات دهد و امکان شفافیت و پاسخ‌گویی را از نهاد دولت فراهم آورد، متأسفانه اکنون به باتلاقی تبدیل شده است که کل اقتصاد را به درون خود می‌کشد و نفس اقتصاد را بند می‌آورد. اکنون به نظر می‌رسد به جای صرف وقت و بسیار و نتایج اندک در بالا و پایین‌کردن ارقام و اعداد و ردیف‌های بودجه باید راه‌های سیاسی و راهکارهای اقتصادی را برای اصلاحات عمیق در ساختار اقتصادی به‌ویژه در حوزه قیمت حامل‌های سوخت و نحوه توزیع یارانه‌ها مجبوع کرد و از طریق اصلاح این رویه‌های ضداقتصادی و تبدیل یارانه انرژی به یارانه حمایتی (دکتر جواد صالحی‌افشانی - ۹۴/۹/۹۷)، کارایی و بهره‌وری و حمایت از طبقات محروم را به طور واقعی بخشید. آیا در این‌گونه لایحه بودجه در مجلس می‌تواند اراده برای «سالم‌سازی» اقتصاد را آن‌چنان که رئیس‌جمهوری آن را ضرورت اصلاح «ساختار اقتصاد و بودجه» ذکر کردند، فراهم کند؟ اراده‌ای که متأسفانه در خود دولت ظاهراً به اندازه کافی وجود نداشت و لایحه ارائه‌شده نماد آن است!

شرق؛ قاضی‌زاده‌هاشمی استعفا داده و در محل کار خود حاضر نمی‌شود؛ این خبری بود که الیاس حضرتی، نماینده مردم تهران در مجلس، داد و چند نماینده دیگر مجلس نیز آن را تأیید کردند تا مشخص شود یکی از بانفوذترین وزرای دولت روحانی، بار دیگر از حربه استعفا برای رسیدن به خواسته‌هایش استفاده کرده است. قاضی‌زاده که پیش‌ازاین نیز در بحث منابع درمانی تأمین اجتماعی و بودجه طرح‌های بهداشت و درمان، پنهان و آشکار تهدید به استعفا کرده بود، حالا رسماً با ارسال نامه‌ای به رئیس‌جمهور از سمت خود استعفا داده است. نامه‌ای که تا امروز بی‌جواب مانده است.

استعفا وسکوت

پس از آنکه الیاس حضرتی، نماینده مردم تهران در مجلس شورای اسلامی، در حساب توپیرتی خود از استعفا قاضی‌زاده‌هاشمی، وزیر بهداشت و درمان، خبر داد، خبرگزاری تسنیم مدعی شد وزیر بهداشت دو هفته پیش به دلیل بودجه سلامت سال ۹۸ به‌ویژه تخصیص نیافتن بودجه تصویب‌شده برای تأمین دارو و تجهیزات پزشکی از صندوق توسعه ملی، کتبا در نامه‌ای به رئیس‌جمهور روحانی استعفا داده است؛ اما رئیس‌جمهور تاکنون به این نامه پاسخخی نداده است و تلاش‌های محمود واعظی، رئیس دفتر رئیس‌جمهور، برای وساطت نیز بی‌فایده بوده است. بااین حال قاضی‌زاده‌هاشمی همچنان در محل کار خود حاضر است و در طول این دو هفته نیز چند سفر استانی به سیستان‌وبلوچستان، کرمانشاه و کهگیلویه‌وبویراحمد انجام داده است. الیاس حضرتی دراین‌باره در توئیت خود نوشته بود: «متأسفانه ناخبر شدم دکتر قاضی‌زاده‌هاشمی، در اعتراض به کاهش بودجه سلامت استعفا داده و چند روزی است در جلسات هیئت دولت شرکت نمی‌کند. وظیفه تمام دلسوزان است که مانع از استعفا ایشان شوند و امیدوارم به‌زودی وزیر بهداشت در دولت حاضر شوند». حضرتی همچنین در گفت‌وگو با ایسنا مدعی شد قاضی‌زاده سه، چهار جلسه است که در جلسات هیئت دولت شرکت نمی‌کند. علی‌نوش، عضو کمیسیون بهداشت و درمان مجلس، نیز یکی از کسانی بود که به خبر استعفا قاضی‌زاده واکنش نشان داد و گفت: بودجه وزارت بهداشت در مقایسه با سال گذشته حداقل ۱۰ درصد افزایش پیدا کرده است و وزیر بهداشت در زمینه مصرف بودجه قانون را رعایت نمی‌کند و استعفا ی وزیر قرار رویه‌چلو است.

سلامت چه سهمی از بودجه ۹۸ دارد؟

به‌راستی، سهم وزارت بهداشت و بحث سلامت از بودجه سال ۹۸ چقدر است؟ در قسمت‌های مختلف لایحه بودجه ۹۸ اعتبارات مختلفی برای بخش سلامت و بهداشت در نظر گرفته شده است. در تبصره ۱۷

ماده واحده لایحه بودجه آمده است به منظور رعایت عدالت در سلامت و پایداری منابع در سال ۹۸ ارائه بسته خدمات بیمه پایه تعریف‌شده برای همه اقشار که براساس آزمون وسع به رایگان تحت پوشش بیمه پایه سلامت قرار می‌گیرند، از طریق نظام ارجاع، پزشک خانواده و در مراکز دانشگاهی خواهد بود. بهره‌مندی از سطح خدمات بالاتر اعم از خدمات ارائه‌شده در مراکز غیردولتی و بیشتر از بسته خدمات بیمه پایه تعریف‌شده فوق‌الذکر، مستلزم مشارکت مالی بیمه‌شدگان در پرداخت حق سرانه بیمه خواهد بود. در جدول لایحه بودجه نیز حداقل ۱۴ هزارو ۴۹۰ میلیارد تومان بودجه مستقیماً به وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی اختصاص داده شده و فارغ از آن بودجه‌های صندوق رفاه دانشجویان علوم پزشکی، سازمان اورژانس کشور، بنیاد بیماری‌های خاص، مؤسسه ملی توسعه تحقیقات علوم پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مجازی، سازمان غذا و دارو و سازمان انتقال خون نیز در جدول ۷ لایحه بودجه ذکر شده که به ۶۳ هزارو ۴۰۰ میلیارد تومان بالغ می‌شود و فارغ از آن وزارت بهداشت با درآمد ۳۵ هزارو ۹۰۰ میلیارد تومانی، به‌تنهایی ۶۷ درصد از درآمدهای اختصاصی کل لایحه بودجه ۹۸ را به خود اختصاص می‌دهد و چهارهزارو ۹۰۰ میلیارد تومان نیز از هدفمندی یارانه‌ها درآمد خواهد داشت.

جدال بر سر تأمین اجتماعی

اما بودجه بخش درمان تنها مسئله حساسیت‌برانگیز برای وزیر بهداشت نیست. در بند «و» تبصره ۷ ماده واحده لایحه بودجه سازمان تأمین اجتماعی مکلف شده است تمامی سهم درمان از مجموع مآخذ کسر

اقتصاد

علینوش

احسان نادرینور، ایران

عضو کمیسیون بهداشت و درمان مجلس مطرح کرد

فرار به جلوی وزیر بهداشت

حق بیمه موضوع مواد (۲۸) و (۲۹) قانون تأمین اجتماعی مصوب سال ۵۴ و سایر منابع مربوط را در حسابی نزد خزانه‌داری کل کشور با عنوان بیمه درمان تأمین اجتماعی متمرکز کند و سازمان تأمین اجتماعی طبق قانون تأمین اجتماعی این منابع را هزینه خواهد کرد. این بند جنجالی لایحه بودجه که سال گذشته برای اولین‌بار در لایحه بودجه ذکر شده بود در طول سال جاری به محل درگیری شدید میان سازمان تأمین اجتماعی و وزارت کار از یک‌سو و وزارت بهداشت و درمان و شخص وزیر بهداشت از سویی دیگر شد. سازمان تأمین اجتماعی که یک صندوق بازتشتگی و از نظر حقوقی مستقل از دولت است درحالی طبق لایحه بودجه مکلف به واریز منابع درمانش به خزانه‌داری کشور شده است که وزارت بهداشت همواره بر سر تصاحب این منابع درمانی حاصل از حق بیمه‌ها و همچنین مراکز درمانی سازمان تأمین اجتماعی در جدال بوده است. کارشناسان سازمان تأمین اجتماعی معتقدند منابع این سازمان به عنوان یک صندوق بیمه‌ای غیردولتی متعلق به کارگرانی است که به این صندوق حق بیمه پرداخت می‌کنند و واریز آن به خزانه کشور مصداق دست‌اندازی به مال غیر است، همچنین بیمارستان‌ها و مراکز درمانی که با پول کارگران تحت پوشش تأمین اجتماعی ساخته شده‌اند مصداق حق‌الناس است و نباید تحت اختیار وزارت بهداشت و دولت قرار بگیرند. در مقابل وزارت بهداشت خود را تنها متولی بحث بهداشت و درمان در کشور می‌داند و حاضر نیست وجود مراکز درمانی در یک سازمان دیگر را بپذیرد و از سوی دیگر معتقد است

سازمان تأمین اجتماعی سهم ۹ بیست و هفتم درمان از حق بیمه‌ها را صرف هزینه‌های دیگری می‌کند و حاضر به پرداخت بدهی خود به مراکز تحت پوشش وزارت بهداشت نیست. این جدال که در مواردی به قطع ارائه خدمات به بیمه‌شدگان سازمان تأمین اجتماعی در مراکز درمانی منجر شده است، درحالی ادامه دارد که طبق سنت هر ساله در ماه‌های ابتدایی سال که هنوز فهرست بیمه‌های سازمان تأمین اجتماعی شکل منسجمی نیافته، این سازمان تمامی حق بیمه‌های دریافتی را صرف هزینه‌های جاری می‌کند و در نیمه دوم سال، از محل درآمدهای خود هزینه‌های درمانی را پرداخت می‌کند. به این ترتیب جدارکردن منابع درمان تأمین اجتماعی از این سازمان طبق تبصره ۷ لایحه بودجه به معنای افزایش بحران در سازمان تأمین اجتماعی است که امروز نیز درگیر مشکلات متعدد اقتصادی است.

افزایش ۱۳ درصدی بودجه سلامت

شایعه استعفا ی وزیر بهداشت واکنش‌هایی را نیز دربر داشت. سازمان برنامه و بودجه بدون آنکه اشرار‌های به شایعه استعفا ی وزیر بهداشت کند، از افزایش ۱۳درصدی بودجه سلامت در سال ۹۸ خبر داد. مژگان خالو، سخنگوی سازمان برنامه و بودجه، در این‌باره گفت: «یکی از جهت‌گیری‌های مربوط به تدوام رویکرد و سیاست‌های دولت یازدهم و دوازدهم نسبت به بهداشت است و دستاوردهای مثبتی در این زمینه وجود دارد. کاهش سهم هزینه بستری، کاهش پولی که از جیب مردم هزینه شده که به حدود ۴۰ درصد رسیده است، ایجاد مراکز بهداشتی و آموزشی، افزایش ۳۳ پاییه اورژانس، اضافه‌شدن ۲۵ هزار تخت بیمارستانی در اجرای طرح تحول سلامت، اجرای پزشک خانواده به صورت آزمایشی در دو استان فارس و مازندران، راه‌اندازی مرکز سلات برای ۱۰ میلیون حاشیه‌نشین اطراف شهرها که فاقد بیمه بودند، سه‌هزار مرکز جدید بهداشت و شش هزار مرکز بهداشت در دست احداث از جمله اقدامات و دستاوردهای ما هستند. تأمین سرانه حق بیمه بیمه‌شدگان سازمان سلامت که ۲۷ میلیون نفر هستند، یکی از مهم‌ترین اهداف دولت است و استمرار طرح تحول سلامت دقیقاً شفاف‌سازی شده و از محل اعتبارات هدفمندی یارانه‌ها ۴۹۰۰ میلیارد تومان در تبصره ۱۴ و جدول شماره ۷ به عنوان درآمد اختصاصی وزارت بهداشت پیش‌بینی شده است. همچنین ۳۰۵ میلیارد دلار از ارز چهارهزارو ۲۰۰ تومانی مختص کالاهای اساسی به دارو و تجهیزات اختصاص یافته است». حال باید دید آیا سرانجام قاضی‌زاده‌هاشمی که یکی از قدرتمندترین و بانفوذترین وزرای کابینه روحانی است، به همکاری خود با این دولت پایان خواهد داد یا خیر!

دارند که با لابی‌گری با اعضای کمیسیون‌های مجلس این شفافیت را عملاً اجرا نکنند و به شفافیت یابند ی نداشته باشند. به‌همین دلیل به نظر می‌رسد اینکه مجلس وظیفه ذاتی خود را که نظارت بر بودجه است، به‌خوبی انجام نمی‌دهد می‌توان در این روایط جست‌وجو کرد. مجلس اگر ظرفیت‌های نظارتی کافی در اختیار ندارد می‌تواند حداقل موارد را در مفاد بودجه ذکر کند تا مشخص شود آیا بنگاه‌ها مل موارد را رعایت می‌کنند یا خیر. از جمله اینها موارد اخذ درآمد و منابع خرج درآمد است.

❧ اگر از این ۷۵ درصد بودجه هم صرف‌نظر کنیم، حتی در بودجه عمومی دولت نیز ابهامات زیادی وجود دارد. به نظر نمونه پراکندگی بودجه وزارتخانه‌ها سبب شده که برای تحلیلگران بودجه نیز به‌دست‌آوردن بودجه دستگاه‌ها به صورت منسجم، دشوار باشد.

دلیل آن هم روشن است چون در شرایط مبهم است که امکان هرگونه سوءاستفاده و جابه‌جایی منابع امکان‌پذیر می‌شود. این اتفاقی است که حتی در گزارش‌های تفریع بودجه نیز بر آن تأکید شده است. متأسفانه گزارش‌های تفریع بودجه نیز با فاصله زمانی بسیار زیاد ارائه می‌شود. در آنجا گزارش این تخلفات ذکر می‌شود اما به دلیل آنکه با فاصله زمانی بسیار زیاد ارائه می‌شود یا دولت عوض شده به لحاظ مسائل جدیدتر یا ملاحظات دیگر این موارد، نادیده گرفته می‌شود و با آن برخورد نمی‌شود. اگر یک نظارت آتی و فوری بر نحوه استفاده از بودجه وجود داشته باشد، امکان نظارت و کنترل منابع و مصارف بنگاه‌ها و دستگاه‌های دولتی وجود خواهد داشت. به لحاظ فناوری‌های جدید نیز نظارت فوری امکان‌پذیر است اما عزم سیاسی برای این منظور وجود ندارد. بنابراین مسئله را باید در این مناسبات، جست‌وجو کرد. البته در دنیا و در کشورهای صنعتی که به حاکمیت قانون توجه جدی دارند و حاکمیت قانون شرط انضباط در بخش‌های مختلف اقتصاد کشور و جامعه است، در این جوامع تخلف از بودجه، مستوجب برخورد‌های قاطع دستگاه قضائی است.

ادامه در صفحه ۵

یادداشت

در مصارف بودجه ولخرجی نکنیم

عباس هشی

عضو هیئت علمی دانشگاه شهید بهشتی

● تصویب بودجه در مجلس از موضوعاتی است که هرساله با مناقشاتی همراه است. این یک واقعیت است که بودجه‌نویسی در کشورمان از اساس اشکال دارد؛ یعنی هر دستگاہی براساس بودجه سال گذشته خودش درصدی را اضافه می‌کند و از دولت هزینه‌ای را دریافت می‌کند. این در شرایطی است که چه‌بسا در یک سال نیاز به خرید کالایی وجود داشته و الزاما نباید آن هزینه‌ها در بودجه سال آینده آن دستگاه لحاظ شود و این نمونه بارز ولخرجی است. در اواخر دهه ۶۰ و اوایل دهه ۷۰ کمیته‌ای به ریاست معاون‌اول وقت و با حضور خزانه‌داری تشکیل شد که چانه‌زنی‌های بین خودشان را در آنجا حل‌وفصل می‌کردند و سپس بودجه در دولت تنظیم می‌شد و به مجلس می‌رفت؛ بااین‌حال روند تدوین بودجه هیچ‌گاه بدون سهم‌خواهی نبوده است. دراین‌باره ذکر مواردی الزامی است.

۱- روابط مجلس و نمایندگان با دولت باید اصول و قواعدی مشخص داشته باشد و این در حالی است که در سه دهه گذشته شاهد چنین مسئله‌ای نبودیم. متأسفانه تهدید به سؤال و استیضاح از حربه‌هایی بوده که درنهات مسیر تصمیم‌گیری‌های صحیح ازجمله تصمیم‌گیری درباره منابع بودجه را به بیراهه کشانده است. درواقع بودجه‌ریزی در این شرایط به جای لحاظکردن «منافع ملی» تبدیل به «منافع گروهی» و به‌نوعی سهم‌خواهی شده است. ۲- نبود شفافیت بودجه نیز از دیگر چالش‌های نظام بودجه‌ریزی در کشور بوده است. اکتا به درآمدهای نفتی، نبود سامانه‌های اطلاعاتی و اقتصاد زیرزمینی، ارز چندنرخ و مواردی از این دست، بودجه را غیرشفاف کرده است که خوشبختانه شاهد تغییر این روند در دولت آقای روحانی بودیم. سال گذشته یکی از شفاف‌ترین بودجه‌های سال‌های پس از انقلاب را شاهد بودیم و سبب دخل‌وخرج دولت در اتاق شیشه‌ای قرار گرفت و این مسئله، گامی مؤثر در راستای ایجاد شفافیت اقتصادی است. شفافیت مالی و اقتصادی پادزهر فساد است؛ موضوعی که از آرمان‌های جمهوری اسلامی و مردم بوده و از پشتوانه قانون اساسی و از حکم ربی برخوردار است. ۳- بودجه‌خواری از سبب نردهایی‌که در اولویت دریافت بودجه نیستند، نیز از دیگر چالش‌های اجرای صحیح بودجه در کشور است. این موضوع در چند روز گذشته مورد انتقاد معاون‌اول رئیس‌جمهوری قرار گرفت و در ادامه حمایت برخی گروه‌ها از جمله علما از این مسئله فرصتی برای دولت خواهد بود تا بتواند اصلاحات زیرساختی را در بودجه کشور اجرا کند.

آنچه در این شرایط از اهمیت زیادی برخوردار است، توجه به کاهش درآمدهای ارزی و ریالی کشور در شرایط تحریم و همچنین کمبود همیشگی منابع بودجه‌ای برای وزارتخانه‌ها و سازمان‌هایی است که در اولویت دریافت منابع دولتی هستند. وزارت آموزش‌وپرورش ازجمله وزارتخانه‌هایی است که همواره با مشکل کمبود منابع روبه‌روست که نتایج آن را می‌توان به وضوح در شرایط نامطلوب مدارس کشور و اتفاقاتی که در نهات شاهد آن هستیم، مشاهده کرد. در این شرایط ضروری است دولت و مجلس با نگاه ملی و با اصلاحات زیرساختی، تدوین بودجه سال آینده را در دستور کار قرار دهند. باید همه تلاش کنیم تا بودجه را در جایی مصرف کنیم که در اولویت است و در این صورت است که شاهد برقراری عدالت خواهیم بود.

خبر

وام ازدواج ۳۰ میلیون تومان می‌شود؟

● عضو کمیسیون اقتصادی مجلس می‌گوید پیشنهاد شده که با توجه به نرخ تورم و گرانی که در کشور رخ داده، وام ازدواج برای هریک از زوج‌ها در سال آینده به ۳۰ میلیون تومان افزایش یابد. عضو کمیسیون اقتصادی مجلس شورای اسلامی، ب بیان اینکه قیمت لوازم خانگی در سال جاری حداقل دو برابر افزایش یافته است، افزود: اگر نمایندگان صحنه‌ای کرده و به این پیشنهاد در کمیسیون تلفیق و مجلس علنی مجلس رای دهند، وام ازدواج برای زوجین به ۶۰ میلیون تومان افزایش می‌یابد. بازپرداخت وام ازدواج پنج‌ساله و با سود چهار درصد در نظر گرفته می‌شود که بانک‌ها باید تسهیلات قرض‌الحسنه ازدواج را در اولویت نخست پرداخت قرار دهند. وام داده، محل پرداخت این وام از منابع قرض‌الحسنه پس‌انداز و منابع قرض‌الحسنه جاری در نظر گرفته شده که درحال حاضر این منبع بیش از صد هزار میلیارد تومان است. این نماینده مجلس افزود: مشکل اصلی جوانان درحال‌حاضر موضوع ازدواج و هزینه‌های سرسام‌آور زندگی است.